

JEESUSE ÄRAANDMINE JA VAHISTAMINE

KUI Jeesus oli Peetruse, Jaakobuse ja Johannese lõpuks äratanud, soovitas ta neil minna oma telkidesse ning püüda ennast järgmise päeva kohustuste täitmiseks välja puhata. Kuid selleks ajaks olid kolm apostlit juba täiesti ärkvel. Lühike tukastus oli neid värskendanud, peale selle virgutas neid kahe erutatud sõnumitooja saabumine, kes küsisid Taavet Sebedeuse järele ja läksid kiiresti teda otsima, kui Peetrus oli neile öelnud, kus too valvet peab.

² Kaheksa apostlit magasid küll sügavalt, kuid nende kõrval laagris elavad kreeklased tundsid ebameeldivuste ees suuremat hirmu, isegi sedavõrd, et olid valvuri välja pannud, kes ohu tekkides häiret tõstaks. Kui kaks sõnumitoojat laagrisse kiirustasid, äratas kreeklaste valvur kõik oma kaasmaalased ja neid hakkas telkidest välja voolama, kõik täiesti riides ja relvastatud. Nüüd oli ärganud juba kogu laager, magasid ainult kaheksa apostlit. Peetrus tahtis oma kaaslasi kutsuda, kuid Jeesus keelas selle kindlalt ära. Meister manitses leebelt neid kõiki telkidesse tagasi minema, aga nad ei võtnud tema soovitusi kuulda.

³ Et Meistril ei õnnestunud oma poolehoidjaid laiali saata, jättis ta nad sinna ja kõndis Ketsemani pargi sissepääsu juures oleva oliivipressi juurde. Kolm apostlit, kreeklased ja teised laagrielanikud kõhklesid, kas minna temaga kaasa, kuid Johannes Markus läks kiiruga oliivipuude vahelt ringi ja peitis end väikesesse kuuri oliivipressi lähedal. Jeesus eemaldus laagrist ja oma sõpradest, et saabuvad vahistajad võiksid ta apostleid häirimata kinni võtta. Meister kartis, et kui apostlid on ärkvel ja viibivad tema vahistamise juures, võib Juuda reetlikkuse nägemine neis nii suurt vaenu tekitada, et nad osutavad sõduritele vastupanu, mille tagajärjel vangistatakse nad koos temaga. Ta kartis, et kui neid koos temaga vahistatakse, võivad nad ka koos temaga hukka saada.

⁴ Jeesus küll teadis, et tema surmamise plaan oli alguse saanud juudi valitsejate nõukogudes, kuid oli teadlik ka sellest, et kõigil niisugustel nurjatutel plaanidel on Luciferi, Saatana ja Caligastia täielik heakskiit. Ja ta teadis hästi, et need maailmade mässajad näeksid hea meelega, et kõik apostlid koos temaga hävitataks.

⁵ Jeesus istus üksi oliivipressil, oodates reeturi tulekut, ja teda nägid seal ainult Johannes Markus ning taevaste pealtvaatajate loendamatud hulgad.

1. ISA TAHE

¹ On suur oht, et Meistri maise elujärgu lõppemise seotud arvukate ütluste ja paljude sündmuste tähendust võidakse vääriti mõista. Jeesuse julma kohtlemist harimatute teenrite ja kalestunud sõdurite poolt, ebaõiglast kohtumõistmist tema üle ja end usujuhtideks

pidanud isikute tundetut suhtumist ei tohi seostada asjaoluga, et kannatliku alistumisega kõigile neile kannatustele ja alandustele täitis Jeesus tegelikult Paradiisi-Isa taht. See oli tõesti ja tõepoolest Isa tahe, et tema Poeg jooks sureliku kogemuse karika põhjani, sünnist surmani, kuid taevane Isa polnud kuidagi seotud nende pealtnäha tsiviliseeritud inimolendite barbaarse käitumisega, kes nii jõhkralt Meistrit piinasid ja tema vastupanu mitteosutavat isiksust järjepanu nii kohutavate alandustega koormasid. Need ebainimlikud ja vapustavad kogemused, mida Jeesusel tuli oma sureliku elu lõputundidel taluda, ei vastanud mitte kuidagi Isa jumalikule tahtele, mida Jeesuse inimloomus oli nii võidukalt töötanud täita, kui tema inimolemus alistus lõplikult Jumalale, millest andis tunnistust see kolmekordne palve aias, kui väsinud apostlid magasid füüsilise kurnatuse und.

² Taevane Isa soovis, et tema annetuv Poeg lõpetaks oma maise elujärgu *loomulikult teel*, nii nagu kõik surelikud peavad oma elu maa peal lõpetama. Tavalised mehed ja naised ei saa loota, et nende maise elu viimaseid tunde ja vahepealset surmaepisoodi kergendaks mingi eriline kaitselmus. Seepärast otsustas ka Jeesus lahkuda oma maisest elust kooskõlas sündmuste loomuliku kuluga ja keeldus kangekaelselt vabastamast end nende ebainimlike sündmuste julmast haardest, mis kohutava järjekindlusega teda uskumatult suurte alanduste ja häbiväärse surma poole kihutasid. Ning see üllatav viha- ja julmuseväljendus oli täielikult vaid paheliste inimeste ja kurjade surelike kätetöö. Jumal taevas ei tahtnud seda, samuti ei dikteerinud seda Jeesuse põlisvaenlased, ehkki nad aitasid väga palju kaasa, et mõtlematud ja pahelised surelikud annetuva Poja niimoodi tagasi lükkaksid. Ristilöömise talumatult koldelt vaatepildilt pööras oma palge ära isegi patu isa.

2. JUUDAS LINNAS

¹ Kui Juudas viimsel õhtusöömaajal nii äkki lahus lahkus, läks ta oma nõbu majja, kust need kaks siirdusid otseteed templivalvurite kapteni juurde. Juudas palus kaptenil valvurid kokku kutsuda ja teatas talle, et on valmis nad Jeesuse juurde juhatama. Et Juudas oli jõudnud kohale oodatust varem, läks veidi aega, enne kui hakati liikuma Markuse maja poole, kus Juudas arvas Jeesust veel apostlitega vestlevat. Meister oli koos üheteistkümne apostliga Eelija Markuse majast lahkunud tervelt viisteist minutit enne reeturi ja valvurite saabumist. Kui vahistajad Markuse majja jõudsid, oli Jeesus koos üheteistkümne apostliga juba ammu linnamüüride vahelt väljas, teel Õlimäele oma laagrisse.

² Juudast häiris väga, et ta ei leidnud Jeesust Markuse majast üheteistkümne apostli seltsist, kellest vaid

kaks olid vastupanu osutamiseks relvastunud. Ta teadis juhtumisi, et kui nad olid päraslõunal laagrist lahkunud, oli mõök olnud vööl ainult Siimon Peetrusel ja seloot Siimonil; Juudas oli lootnud tabada Jeesuse ajal, mil linn on vaikne ja vastupanu osutamine vähetöenäoline. Reetur pelgas, et kui ta ootab nende laagrisse tagasipöördumiseni, vötab neid seal vastu enam kui kuuskümmend pühendunud jüngrit, ning ta teadis, et seloot Siimonil on suur relvavaru. Mõte sellest, kuidas üksteist ustavat apostlit teda põlata võivad, tegi Juuda üha närvilisemaks, ta kartis, et nad püüavad teda tappa. Peale selle, et ta oli truudusetu, oli ta südames ka tõeline argpüks.

³ Kui mehed Jeesust ülakambri ei leidnud, palus Juudas valvurite kaptenil templisse tagasi pöörduda. Selleks ajaks olid valitsejad hakanud Jeesuse vastuvõtmiseks ülempreestri majja kogunema, sest reeturiga oli sõlmitud kokkulepe, et Jeesus vahistatakse keskööl. Juudas selgitas oma kaaslasele, et kuna nad polnud Jeesust Markuse majas tabanud, tuleb minna tema vahistamiseks Ketsemani. Reetur lisis, et Jeesusega koos elab laagris üle kuuekümmend pühendunud poolehoidja, kes on kõik hästi relvastatud. Juutide valitsejad tuletasid Juudale meelde, et Jeesus on alati mittevastupanu jutlustanud, kuid Juudas vastas, et nad ei saa loota, et kõik Jeesuse poolehoidjad sellele õpetusele kuuletuvad. Ta kartis tõesti enda elu pärast ja sõandas seepärast küsida kaasa nelikümmend relvastatud sõdurit. Et juudi ametivõimudel alluvuses nii suurt relvajõudu polnud, läksid nad kohe Antonia kindlusesse ja palusid Rooma komtuuri anda nende käsutusse kaitsemeeskond. Kui too kuulis, et nad kavatsesid Jeesust vahistada, keeldus ta pikema jututa nende palvet täitmast ja saatis nad oma ülemuse juurde. Nii kulus ametivõimude vahet käies enam kui tund, kuni oldi lõpuks sunnitud minema Pilatuse enda jutule, et saada luba Rooma relvastatud valvesõdureid kasutada. Kui nad Pilatuse majja jõudsid, oli juba hilja ja Pilatus oli koos naisega oma eraruumidesse siirdunud. Pilatus ei tahtnud end hästi selle ettevõtmisega siduda, pealegi palus tema naine tal seda palvet mitte täita. Et aga juudi Suurkohtu eesistuja oli ise kohal ja isiklikult abi küsis, pidas maavalitseja targemaks palve rahuldada, arvates, et ta võib hiljem kõik nende võimalikud vead parandada.

⁴ Niisiis, kui Juudas Iskariot kella poole kaheteistkümmend paiku templist teele asus, oli tal kaasas üle kuuekümmend inimese — templivalvurid, Rooma sõdurid ning ülempreestrite ja valitsejate uudishimulikud teenrid.

3. MEISTRI VAHISTAMINE

¹ Kui see relvastatud sõduritest ja valvuritest koosnev inimrühm tõrvikuid ja laternaid kandes aiale lähenes, astus Juudas tükk maad teistest eespool, valmis Jeesusele osutama, et vahistajad saaksid ta ruttu kinni

võtta, enne kui Jeesuse kaaslased jõuavad end koguda ja Meistrit kaitsma asuda. Oli veel üks põhjus, miks Juudas soovis Meistri vaenlastest eespool kõndida: reetur arvas, et kui ta ilmub kohale enne sõdureid, siis ei seosta apostlid ja Jeesuse ümber kogunenud jüngrid teda võib-olla otseselt nende relvastatud valvesõduritega, kes kohe ta kannul saabuvad. Juudas oli isegi kavatsenud jätta mulje, nagu oleks ta kiirustanud neid vahistajate saabumise eest hoiatama, kuid Jeesuse hävitav tervitus nurjas selle kava. Meister rääkis Juudaga küll lahkelt, kuid tervitas teda kui reeturit.

² Niipea kui Peetrus, Jaakobus ja Johannes koos veel ligikaudu kolmekümmend laagrielanikuga nägid relvastatud rühma tõrvikutega üle mäeharja tulemas, teadsid nad, et sõdurid saabuvad Jeesust vahistama. Kõik tormasid oliivipressi juurde, kus Meister üksi kuuvalguses istus. Sõduriterühm lähenes ühelt poolt, kolm apostlit oma kaaslastega teiselt poolt. Kui Juudas astus ette, et Meistrit kõnetada, seisis need kaks rühma liikumatult, Meister nende vahel, ja Juudas valmistus tema laubale reeturisuudlust suruma.

³ Reetur oli lootnud, et ta võib pärast valvesõdurite Ketsemani juhatamist lihtsalt Jeesusele osutada või teda pelga suudlusega tervitada, nagu kokku lepitud, et siis sündmuspaigalt kiiresti kaduda. Juudas kartis väga, et kõik apostlid on kohal ja ründavad just teda, sest ta oli julgenud nende armastatud õpetaja reeta. Kui aga Meister teda kui reeturit tervitas, sattus ta nii suurde segadusse, et ei püüdnudki põgeneda.

⁴ Jeesus tegi veel viimase katse päästa Juudas tegelikust reetmisest — enne kui reetur temani jõudis, astus ta kõrvale ja küsis kõige vasakpoolsemalt sõdurilt, roomlaste kaptenilt: „Keda te otsite?” Kapten vastas: „Jeesus Naatsaretlast.” Jeesus astus kohe ohvitseri ette ning ütles, seistes seal kogu loodu Jumala rahuliku majesteetlikkusega: „Mina see olen.” Paljud sellest relvastatud rühmast olid kuulnud Jeesust templis õpetamas, ülejäänud teadsid tema imetegudest. Kui ta nüüd nii julgelt ennast tutvustas, hakkasid esiridades olivad äkki taganema. Tema rahulik ja majesteetlik käitumine üllatas neid. Seepärast poleks Juudal olnud vaja oma reetmisplaani jätkata. Meister oli end julgelt oma vaenlastele üles andnud ja nad oleksid võinud ta ka ilma Juuda abita kinni võtta. Aga reetur pidi millegagi oma saabumist koos selle relvastatud rühmaga õigustama, pealegi tahtis ta näidata, et mängib selles juutide juhtidega sõlmitud vandenõus oma osa, sest soovis omandada õigust suurele tasule ja aule, mida lootis Jeesuse üles andmise eest kuhjaga saada.

⁵ Kui valvesõdurid olid ennast pärast Jeesuse nägemisest ja tema ebatavalise hääle kõla kuulmisest põhjustatud esmast segadust kogunud ning apostlid ja jüngrid lähemale tulnud, astus Juudas Jeesuse juurde, suudles teda laubale ja ütles: „Tere, Meister ja Õpetaja.” Ja kui Juudas oma Meistrit embas, ütles Jeesus: „Sõber,

kas ei piisa sellest, et sa seda teed? Pidid sa Inimese Poja veel ka suudlusega reetma?”

⁶ Apostlid ja jüngrid olid nähtust jahmunud. Hetkeks olid kõik nagu paigale tardunud. Siis vabastas Jeesus end Juuda reeturiembusest, astus valvurite ja sõdurite juurde ning küsis uuesti: „Keda te otsite?” Ja kapten vastas uuesti: „Jeesus Naatsaretlast”. Ja Jeesus vastas uuesti: „Ma ju ütlesin teile, et mina see olengi. Kui te mind otsite, siis laske teistel minna. Olen valmis teiega kaasa tulema.”

⁷ Jeesus oli valmis valvesõduritega Jeruusalemma minema ning sõdurite kaptenil polnud midagi selle vastu, et kolm apostlit ja nende kaaslased rahus minema lasta. Ent enne kui nad said minema hakata ja Jeesus seisis kapteni edasisi käske oodates, astus ülempreestri süürlasest ihukaitsja Malkus Meistri juurde, et ta käed selja taha siduda, ehkki Rooma kapten polnud käskinud seda teha. Kui Peetrus ja tema kaaslased nägid, et nende Meistrit niimoodi häbistatakse, ei suutnud nad enam end vaos hoida. Peetrus tõmbas mõõga välja ja tormas koos teistega Malkusele kallale. Aga enne, kui sõdurid ülempreestri teenrile appi jõudsid, peatas Jeesus Peetruse keelava käetõstega ja ütles karmilt: „Peetrus, pane mõök ära. Kes mõõga haarab, see mõõga läbi langeb. Kas sa ei saa aru, see on Isa tahe, et ma sellest karikast joon? Ja kas sa ei tea, et ma võiksin praegugi anda käsu enam kui kaheteistkümnele inglite ja nende kaaslaste leegionile, et nad mind selle väikese rühma käest päästaksid?”

⁸ Jeesus tegi küll oma poolehoidjate füüsilisele vastupanukatsele tõhusalt lõpu, kuid valvurite kaptenil oli hirm hakanud ja ta võttis koos sõduritega Jeesusest kõvasti kinni ning sidus ta kiiresti köidikuisse. Ning sel ajal, kui nad ta käsi tugevate nõõridega sidusid, küsis Jeesus: „Miks te piirate mind mõõkade ja odadega, nagu võtaksite röövlit kinni? Olin päevast päeva koos teiega templis ja õpetasin avalikult rahvast, aga te ei teinud midagi mu vahistamiseks.”

⁹ Kui Jeesus oli kinni seotud, andis kapten korralduse Meistri poolehoidjad vahistada, sest kartis, et nad võivad püüda teda päästa. Sõdurid ei jõudnud aga seda teha, sest kuuldes kapteni käsku neilt vabadus võtta, põgenesid Jeesuse poolehoidjad kiiruga jäärakusse tagasi. Johannes Markus oli kogu selle aja läheduses asuvas kuuris varjul. Kui valvurid hakkasid koos Jeesusega Jeruusalemma tagasi minema, püüdis Johannes Markus kuurist välja hiilida, et põgenevate apostlite ja jüngritega kaasa minna. Ent niipea kui ta nähtavale ilmus, möödus tema lähedalt üks viimaseid sõdureid, kes tuli põgenenud jüngreid taga ajamast, hakkas lina-ses kuues noormeest jälitama ja saigi ta peaaegu kätte. Sõdur jõudis Johannesele nii lähedale, et sai ta kuuest kinni haarata, ent noormees libistas rõiva seljast ja põgenes paljalt ning sõduri kätte jäi tühi kuub. Johannes Markus ruttas ülemisele rajale Taavet Sebedeuse juurde. Kui ta oli Taavetile juhtunust rääkinud, kiirustasid

nad koos magavate apostlite telkide juurde ja teavitasiid kõiki kaheksat Meistri äraandmisest ja vahistamisest.

¹⁰ Umbes samal ajal, kui kaheksa apostlit olid ärganud, pöördusid tagasi ka need, kes olid jäärakusse põgenenud, ja nüüd kogunesid kõik oliivipressi juurde arutama, mida ette võtta. Siimon Peetrus ja Johannes Sebedeus, kes olid oliivipuude vahel peidus olnud, olid järgnenud sõduritele, valvuritele ja teenritele, kui nood viisid Jeesust Jeruusalemma nagu kõige kohutavamalt kurjategijat. Johannes sammus kohe selle rühma kannul, Peetrus järgnes neile suurema vahemaa tagant. Johannes Markus oli pärast sõduri haardest pääsemist leidnud endale Siimon Peetruse ja Johannes Sebedeuse telgist uue kuue. Ta oletas, et valvurid viivad Jeesuse emeriitülempreester Hannase majja, ning läinud ringi ümber oliivipuuade, jõudis kohale enne teisi ja peitis end ülempreestri lossi värava juurde.

4. ARUTELU OLIIVIPRESSI JUURES

¹ Jaakobus Sebedeus märkas, et ta on Siimon Peetruse ja tema venna Johannese silmist kaotanud, ning läks teiste apostlite ja laagrielanikega oliivipressi juurde arutama, mida Meistri vahistamise suhtes ette võtta.

² Andreas oli vabastatud oma apostlitest kaaslaste juhtimisega seotud vastutusest ning seetõttu vaikus selle nende elu suurima kriisi ajal. Pärast lühiajalist mitteametlikku arutelu tõusis seloot Siimon oliivipressi kivimüürile ja õhutas Meistrile ja kuningriigiüritusele kirglikult ustavust vandudes oma apostlitest kaaslasti ning teisi jüngreid kiiresti rühmale järgnema ja Jeesust vabastama. Enamik kohalolijaid oleks kaldunud Siimoni sõjakat algatust järgima, kui pärast tema kõne lõppu poleks müürile tõusnud Naatanael, kes juhtis kõigi tähelepanu Jeesuse sageli korratud mittevastupanu-õpetustele. Ta tuletas neile meelde ka seda, et Jeesus oli alles tolsamal õhtul neile õpetanud, et nad peavad hoidma oma elu selleks ajaks, mil tuleb minna laia maailma kuulutama head uudist taevariigi evangeliumist. Ja Naatanaeli seisukohta toetas ka Jaakobus Sebedeus, kes rääkis neile, kuidas Peetrus ja teised olid Meistri kaitsmiseks mõõgad haaranud, kuid Jeesus oli käskinud Siimon Peetrusel ja ülejäänud mõõgameestel relvad tuppe pista. Ka Matteus ja Filippus võtsid sõna, kuid arutelu käigus ei otsustatud midagi kindlat, enne kui Toomas juhtis nende tähelepanu asjaoludele, et Jeesus oli soovitanud Laatsarusel surmaohu eest põgeneda ja et nad ei saa Meistri päästmiseks midagi teha; Meister oli keelanud oma sõpradel end kaitsta ja hoidus endiselt kasutamast oma jumalikku võimu inimestest vaenlaste kavade nurjamiseks. Toomas veenis neid laiali minema, igaüks omaette, vaid Taavet Sebedeus jäi vastavalt kokkuleppele laagrisse, et säilitada nende rühma teadete ja sõnumitoojate keskust. Kella poole kolmeks öösel oli laager juba hüljatud, ainult Taavet pidas kolme-nelja sõnumitoojaga valvet, ülejäänud olid

saadetud hankima teavet selle kohta, kuhu Jeesus oli viidud ja mida temaga kavatsetakse teha.

³ Viis apostlit — Naatanael, Matteus, Filippus ja kaksikud — läksid varjule Betfagesse ja Betaaniasse. Toomas, Andreas, Jaakobus ja seloot Siimon peitsid end linna. Siimon Peetrus ja Johannes Sebedeus järgnesid Hannase majja.

⁴ Veidi pärast koitu kõndis Siimon Peetrus tagasi Ketsemani laagrisse, sealne nukker vaatepilt tekitas temas sügavat meeleheidet. Taavet saatis ta koos ühe sõnumitoojaga vend Andream juurde, kes viibis Jeruusalemmas Nikodeemose majas.

⁵ Johannes Sebedeus püsis kuni ristilöömise lõpuni alati Jeesuse läheduses, nagu Meister oli käskinud, just tema andis Taaveti sõnumitoojatele tund-tunnilt teavet, mille nad viisid aialaagrisse Taavetile ja sealt edasi ennast varjavatele apostlitele ning Jeesuse pereliikmetele.

⁶ Muidugi, kui karjane on maha löödud, siis pillutatakse lambad laiali! Nad kõik said küll ähmaselt aru, et Jeesus oli neid just selle eest hoiatanud, kuid Meistri ootamatu kadumine oli nende jaoks liiga suur ehmatus, et nad oleksid suutnud normaalselt järele mõelda.

⁷ Päev oli äsja alanud ja Peetrus just saadetud oma venna juurde, kui laagrisse jõudis peaaegu hingetuna ja teistest Jeesuse pereliikmetest varem tema lihan vend Juudas, kes sai kahjuks ainult teada, et Meister on vahistatud; mees kiirustas tagasi Jeeriko teele, et viia see teade oma emale ning vendadele-õdedele. Taavet Sebedeus saatis Juudaga Jeesuse pereliikmetele sõna, et nad koguneksid Betaaniasse Marta ja Maarja majja kuulama uudiseid, mida tema sõnumitoojad regulaarselt pidid tooma.

⁸ Nii oli olukord apostlitega, peamiste jüngritega ja Jeesuse maise perega neljapäeva hilisõhtul ja reede varahommikul. Kõiki neid rühmi ja üksikisikuid hoidis omavahel kontaktis kulleriteenistus, mida Taavet Sebedeus oma keskusest Ketsemani laagris edasi pidas.

5. TEEL ÜLEMPREESTRI LOSSI

¹ Enne kui Jeesusega aiast teele asuti, puhkes templivalvurite juudist kapteni ja sõduriterühma roomlasest kapteni vahel vaidlus, kuhu Jeesus viia. Templivalvurite kapten andis käsu viia ta ülempreestri kohuseid täitva Kaifase juurde. Rooma sõdurite kapten käskis viia

Jeesuse endise ülempreestri ja Kaifase äia Hannase lossi. Seda sellepärast, et roomlastel oli kombeks suhelda kõigis juutide vaimulike seaduste täitmise tagamisega seotud küsimustes otse Hannasega. Ja Rooma kapteni käskudele kuuletuti, Jeesus viidi esmaseks ülekuulamiseks Hannase majja.

² Juudas pidas kaptenitega sammu ja kuulas pealt kõiki nende jutte, kuid vaidluses ei osalenud, sest nii juutide kapten kui ka Rooma ohvitser põlgasid reeturit nii väga, et isegi ei rääkinud temaga.

³ Johannes Sebedeus mäletas Meistri käsku jääda alati tema käeulatusse ja kiirustas nüüd kahe kapteni vahel kõndiva Jeesuse ligidusse. Templivalvurite ülem ütles Johannest lähenemas nähes oma abilisele: „Võtke ja siduge see mees kinni. Ta on üks selle tüübi poolehoidjaid.” Kui aga Rooma kapten seda kuulis ja ringi vaadates Johannest nägi, käskis ta apostlil enda juurde tulla ja keelas teda tülitada. Siis ütles Rooma kapten juudi kaptenile: „See mees pole reetur ega argpüks. Nägin teda aias ja ta ei tõmmanud meile vastuhakkamiseks mõõka võölt. Tal on piisavalt julgust, et tulla oma Meistriga kaasa, argu keegi teda puudutagu. Rooma seadus lubab vangil vähemalt ühe sõbra kohtu ette toeks kaasa võtta ja seda meest ei tohi takistada seis- mast oma vangistatud Meistri kõrval.” Kui Juudas seda kuulis, tundis ta nii suurt häbi ja alandust, et jäi rühmast maha ja tuli pärast üksi Hannase lossi.

⁴ Sellega on seletatav, miks Johannes Sebedeusel lubati jääda kõigi Jeesuse tolle öö ja järgmise päeva katsumuste ajaks Jeesuse kõrvale. Juudid kartsid Johannesele midagi öelda ja teda tülitada, sest Rooma nõunik oli andnud talle teatava staatuse juudi vaimuliku kohtu tegevuse vaatejana. Roomlane kindlustas Johannese privileeeritud seisundit veelgi, kui Jeesust Hannase lossi värvavas templivalvurite kaptenile loovutades andis oma abilisele käsu: „Mine selle vangiga kaasa ja vaata, et juudid teda ilma Pilatuse nõusolekuta ei tapaks. Hoolitse selle eest, et nad teda ei mõrvaks ja et ta gali lealast sõbral lubataks juures viibida ja kõike toimuvat jälgida.” Nii saigi Johannes jääda Jeesuse lähedusse kuni tema ristisurmani, kuigi ülejäänud kümme apostlit olid sunnitud end peitma. Johannes tegutses Rooma kaitse all ja juudid ei julgenud teda kuni Meistri surmani tülitada.

⁵ Kogu tee Hannase lossini ei avanud Jeesus kordagi suud. Vahistamisest kuni Hannase ette ilmumiseni ei lausunud Inimese Poeg sõnagi.